

Egyetlen dolgot befolyásol az életedben:
mindent.

Buzsáki Gábor

A Vénusz

könyve

Asztrópatika

Kérlek, hogy sem egészében, sem pedig részleteiben –
semmilyen írott, elektronikus vagy nyomtatott formában – ne
tedd közzé. Köszönöm, hogy tiszteletben tartod a szerzői
jogokat és a befektetett munkát.

Minden jog fenntartva © Buzsáki Gábor, 2025
www.asztropatika.hu

ISBN 978-615-5790-20-1 (pdf)

A két legfontosabb
nap az életedben az,
amikor megszületsz,
és az, amikor megtudod,
hogy miért...

- Ismeretlen szerző

Ma lesz az a nap, amikor megtudod...

Volt idő, amikor még hittem abban, hogy a „küldetésünk” megváltoztatható. Hogy az élet sodrása alakítható. Aztán ahogy teltek az évek... és egyre több sorsba nyertem bepillantást, világossá vált: **a küldetésünket nem tudjuk megváltoztatni - legfeljebb csak felismerni.**

Sőt, a küldetésünk már az első levegővételünktől kezdve működésbe lép, akár a földbe vetett kis mag, ami kellő gondozás után, egyszer csak szárba szökken.

Amikor befizetsz egy utazásra, tudod, hogy miért mész. Ha tengerpartra készülsz, napozni és fürödni akarsz. Ha egy erdei faházba, akkor a csendet és a friss levegőt keresed.

Az életed NAGY utazása sem más. Ide is céllal érkeztél. Konkrét szándékkal. És mégis a legtöbben időről időre elbizonytalanodunk. Miközben figyeljük, hogy mások milyen klassz életet élnek, újabb és újabb vágyak ébrednek bennünk. Leginkább azért, mert azt látjuk, hogy másoknak jobb, könnyebb és érdekesebb „utazás” jutott. És ilyenkor elkezdünk keresgélni - valamit, ami már az első pillanattól kezdve velünk van. A küldetésünket.

Ez a könyv azért született, hogy szembesítsen azzal, amivel a lelked mélyén te magad is tisztában vagy, hiszen egykor valahol - ezt az "utazást" rendelted meg, konkrét céllal...

A következő oldalakon megérted, miért ismétlődnek benned érzések, helyzetek és vágyak – újra meg újra.

És azt is, hogy mi az, ami megakadályoz abban, hogy jobban megéld az "utazásod" célját.

Nem mások szavai fognak választ adni - hanem az, amit önmagadban felismerni készülsz. És igen: **ma lesz az a nap, amikor megtudod**, hogy miért "utaztál" ide...

Csóktól, a kanál vízig

Pályafutásom során számos kapcsolat kezdeténél és végénél voltam jelen. Láttam, amikor két ember egymásra talál, és láttam azt is, amikor elengedik egymást - néha szépen, máskor csúnyán. Az utóbbiak - főleg, ha azok durván értek véget - mindig elgondolkodtattak.

Mi történhetett velük útközben? Hogy lehet az, hogy akik egykor figyelemmel és csókokkal halmozták el egymást, a végén már egy kanál vízbe is bele tudták volna fojtani a másikat?

Azt tudtam, hogy a kapcsolat elején a jó dolgokért a Vénusz a felelős. Hiszen ő ébreszti fel a vágyakat és teremti a harmóniát, a vonzódást, a kedvességet. De akkor a végén ki felel a gyűlöletért? Melyik bolygó képes arra, hogy elpusztítsa azt, akit egykor „vakon” imádott?

A választ végül nem egy horoszkóp adta meg - hanem a Mérleg jegyű ismerőseim. Korábban több Mérleg életébe is mélyebben beleláttam. Láttam a kapcsolataikat, a szakításaikat... és némelyikük otthonát is.

A többségük otthona olyan volt, mint egy Vénusz-reklám. Harmonikus, ízléses, barátságos. Minden a helyén, minden gyönyörűen megkomponálva. De ha kinyitottál volna náluk egy

szekrényajtót, vagy elmozdítottál volna egy bútort, egy egészen más világ tárult volna fel előtted. Egy rejtett káosz. Poros, elfeledett zugok. Egyfajta disszonancia, ami a felszínről nem látszott. Természetesen nem minden Mérleg otthona ilyen. Azonban ez a kettősség - más jegyekhez képest - az esetükben gyakrabban megfigyelhető. A kapcsolataik lezárásáról már nem is beszélve. Kívülről nézve a kapcsolataikban béke, nyugalom és harmónia uralkodik - belül azonban ott ketyeg valami, ami, ha egyszer megbillen, nincs több tolerancia. Csak csend. És hamu.

Akkoriban ezt úgy fogalmaztam meg magamban, hogy a Mérlegek a szívükben mindenkinek adnak egy képzeletbeli pohárkát.

Akik közelebb kerülnek a szívükhöz, nagyobbat kapnak, akik kevésbé fontosak, kisebbet. Poharat mindenki kap. Ez számukra egyfajta belső mérce, amin keresztül esélyt adnak mindenkinek - és amin keresztül mérni kezdik az adott kapcsolat súlyát. Fogalmazzunk úgy, hogy a Mérlegek esetében mindig, minden, és mindenki 100-ról indul. Csakhogy ez azt is jelenti, hogy innen már csak lefelé vezet az út...

Ezekbe a poharakba aztán - észrevétlenül - cseppről cseppre gyűjtögetik a "toleranciát". Amikor le kell nyelniük egy békát. Amikor a másik viselkedése bántó, vagy amikor újra és újra háttérbe kell szorítaniuk a saját vágyaikat... hopp... máris egy apró csepp kerül a pohárkába - amiről egyébként a másik mit sem sejt. Merthogy a Mérlegek ritkán tesznek szóvá bármit is azonnal. Inkább hallgatnak, rávezetnek, remélnek.

Időről időre azonban, ahogy a pohárban lévő cseppek szintje emelkedik, figyelmeztetnek. Először csak halkan, finoman. Aztán egyre kevésbé burkoltan. Csakhogy a Mérlegek jósága annyira

természetesnek tűnik másoknak, hogy a megnyilvánulásait nem veszik komolyan. Nem érzik, hogy a pohár lassan betelik. Azt hiszik, hogy a ritka „kitöréseik” csupán múltó pillanatok. Hogy elülnek, mint mindig. Aztán... egyszer csak betelik a pohár...

Az utolsó csepp, mindig egy kis apróság. Egy félmondat. Egy elfeledett ígéret. Egy hanyag gesztus, ami ott és akkor épp elég volt ahhoz, hogy a Mérleg belső mérlege - az utolsó csepp hatására átbillenjen. Az átbillenést követően az angyali mosoly eltűnik, és a Mérleg megmutatja a kíméletet és irgalmat nem ismerő másik oldalát. A sokkhatásból felocsúdó másik ezután tehet bármit - a csillagokat is lehozhatja az égről - már semmit sem fog számítani.

A Mérlegek angyali és ördögi oldalát látva vált világossá, hogy az utat a csókoktól a kanál vízиг, ugyanaz a bolygó: a Vénusz kövezi ki...

Két szárny, egy szív

A Vénusz két oldala nem csak a Mérlegekben él.

Mindannyiunkban ott van ez a kettősség. Mintha az egyik vállunkon egy angyal, a másikon egy ördög ülne. Mintha a szívünkben két szárny feszülne: az egyik hófehér, a másik fekete.

A fehér szárny - a Vénusz angyali oldala - a gyengédség. A simogatás. Az angyali mosoly. Ő a finomabb megoldásokat keresi. Úgy intézi a dolgokat, hogy közben mások érdekeit ne sértse. Inkább kerülőutat választ, mintsem bárkit megbántson. Ezért tűnik sokszor úgy, mintha háttérbe vonulna, mintha

lassabb lenne, pedig csak kíméletesebb eszközökkel dolgozik ugyanazon célért. Ezzel szemben...

.. **a fekete szárny** - a Vénusz ördögi oldala - a szenvedély. Az akarás. Nem mérlegel, nem kérdezi, ki sérülhet útközben. Őt nem érdekli a másik, csak a saját vágya, a saját akarata. Emiatt önzőnek tűnik - valójában azonban a céltudatosságot testesíti meg, azt az erőt, ami keresztülviszi minden akadályon.

Mondhatnánk úgy is: a fehér szárny térkép szerint repül, betartva minden szabályt - még akkor is elsőbbséget adva, amikor valójában neki járt volna. A fekete szárny viszont légvonalban: egyenesen, kérlelhetetlenül, csak a célra összpontosítva.

Amint látod, **a Vénusznak két szárnya van - és mindkettő ugyanazt a szívet hajtja**. Ahhoz, hogy felemelkedj, hogy az életedben megéld, amiért ide jöttél - mindkét szárnyadra szükséged van. Hiszen egy szárnyal nem lehet repülni. A Vénuszod nem azt kéri tőled, hogy válassz a két szárnya közül, hanem azt, hogy találj meg a mértéket. Nem az elnyomást, hanem az összhangot. Mert csak akkor emelkedsz, ha a fehér és a fekete szárnyaid egyszerre mozdulnak - és együtt visznek feljebb, oda, ahová mindig is tartottál...

Ha eddig tetszett a "repülés", képzeld el, mi vár rád a teljes könyvben! Többek között megismerheted **a Vezér-vágyadat**, felfedezheted a **vágyaid bölcsőjét**, és rátalálhatsz **a Vénusz 4 pecsétjére** - valamint arra **a kulcsra** is, amellyel megmentheted a kapcsolataidat...

 [Kattints ide, és folytasd a repülést a Vénusszal...](#)